

Мансфелдъ.

Трѣба.

Улрихъ.

Добре Елизо! А защо сжмъ та азъ запознахъ? Защо сжмъ та азъ любилъ?

Елиза.

Времето преминува. Остави ма да та избава отъ дадената ти дума.

Улрихъ.

Истина ли, боже мой, нѣма никакво друго срѣдство?

Мансфелдъ.

Нѣма.

Улрихъ.

Добре, нека иде! . . . По почѣкайте още една минута. Дайте ми само една минута. Азъ ща да потърся още веднашъ писмото, — азъ искамъ отъ васъ само една минута. (Гичешкомъ са изскачва по стъжизлата на сжлбата.)

Мансфелдъ.

Азъ са сжмиѣвахъ въ васъ, млада дѣвойко! Искамъ прощение. Ако желаете да бжде извършено сичко, то вжрвете безъ да го видите.

Елиза.

Да, господине, вие говорите право . . . По трѣба . . . Азъ не сжмъ преоблѣчена и приготвена. Азъ трѣба да излѣза предъ графътъ като хубавица. Азъ знаа, че тука близо живѣе една стара еврейка, която продава женски премѣни . . . Азъ ща да ида на една минута при нея . . . Съ богомъ.